

Pelerinul

Ianuarie
2009
Anul II
Numărul 7 (2)

8 pagini

Periodic de informare și educație creștin-ortodoxă

Cugetări și citate despre Providență

❖ Omul trebuie să colaboreze în mod continuu și liber cu harul dumnezeiesc. (Sfântul Maxim Mărturisitorul)

❖ Fii totdeauna cu Dumnezeu, dacă vrei ca Dumnezeu să fie totdeauna cu tine. (Sfântul Ioan Gură de Aur)

❖ După fire, El este în afara tuturor lucrurilor, dar prin lucrările Sale, este în toate. (Sfântul Atanasie cel Mare)

❖ Nici un folos nu vine din lucrarea omului, fără înrâurirea de sus. (Petru Damaschin)

❖ Fiecare din noi e ajutat de celalalt în mod providențial. (Sfântul Marcu Ascetul)

❖ De ar fi cineva chiar și Petru sau Pavel sau Iacov sau Ioan și i-ar lipsi ajutorul dumnezeiesc, ușor ar fi învins; s-ar împiedica și ar cădea. (Sfântul Ioan Gură de Aur)

❖ Dumnezeu ne trimite darurile Sale cu o bucurie mai mare decât cea cu care le primim noi. (Sfântul Grigorie de Nazianz)

❖ Dumnezeu, nu doar că nu lasă să fim ispitiți peste puterile noastre, dar ne și ajută, chiar în ispită, ne sprijină și ne întărește, dacă noi facem ce se cuvine din partea noastră și nu ne

Din cuprins

lipsește bunăvoința, nădejdea în El și răbdarea. (Sfântul Ioan Gură de Aur)

❖ Am văzut case și m-am gândit la arhitect; am văzut lumea și am înțeles Pronia; am văzut corabia fără cârmaci scufundându-se; am văzut oamenii neisprăvind nimic fără Dumnezeu; (...) am înțeles că toate există prin rânduiala Domnului. (Sfântul Efrem Sirul)

❖ Fără îndoială că Dumnezeu rânduiește faptele noastre mai bine decât am putea-o face noi înșine. (Sfântul Vasile cel Mare)

❖ Corect este să se spună că toate lucrurile sunt în Dumnezeu și nu Dumnezeu în toate lucrurile. (Fericitul Augustin)

❖ Chiar dacă noi ne depărtăm de Dumnezeu, Dumnezeu rămâne aproape de noi. (Sfântul Ioan Gură de Aur)

❖ Vița care aduce rod, Dumnezeu o îngrijește ca și mai multă roadă să aducă. (Sfânta Scriptură)

Cugetări și citate despre Providență – pag. 1

Sfinții prăznuiți – pag. 2

Îndreptar de viață creștină – pag. 3

Evangelia zilei – pag. 4

Viața în parohie – pag. 5

Mărgăritare pentru suflet – pag. 5

Din învățăturile Sfinților Părinți – pag. 6

Plante din grădina Domnului – pag. 7

Locuri binecuvântate – pag. 7

Pagina micului creștin – pag. 8

SFINȚII PRĂZNUIȚI

Sfinții noștri părinți și mari dascăli ai lumii și ierarhi: Vasile cel Mare, Grigorie Cuvântătorul de Dumnezeu și Ioan Gură de Aur. – 30 ianuarie

Sfântul Ioan Gură de Aur reprezintă simbolul zelului apostolic prin cuvânt și faptă, pentru orientarea oamenilor spre învățătura Mântuitorului pentru că viața să fie trăită cu Hristos și în Hristos.

A întrecut cu graiul pe toți filosofilii elinilor, mai ales cu privire la adâncimea gândurilor și la dulceața și înflorirea graiului. A tâlcuit Sfânta Scriptură și a propovăduit Evanghelia cu folos ca nimeni altul, încât de n-ar fi fost acesta (măcar că este o cutezare să zicem așa), ar fi trebuit ca iarăși să vină Hristos pe pământ. A fost izvor de milostenie, de dragoste și de învățătură. A trăit șaiszeci și trei de ani și a păstorit Biserica lui Hristos șase ani.

Sfântul Vasile cel Mare reprezintă simbolul energiei și al acțiunii puse în slujba oamenilor.

El a fost practicantul milosteniei prin excelență. Sensibil la tot ce se petrecea în jurul său, preocupat de viața socială, demascând inegalitățile existente, intervenind cu simț critic în desfășurarea ei, consideră, pe bună dreptate, *“că nu poate exista pace socială fără o dreptate socială”*.

Transpunându-și în practică ideile și concepția sa socială, a înființat aceea instituție complexă - de asistență socială - numită *Vasiliada*, prin care Biserica își întregeste și caracterul de instituție caritabilă.

Vasile cel Mare a întrecut cu scrierile sale nu numai pe înțelepții din zilele lui, ci și pe cei vechi. S-a suit în scaunul arhieriei când era de patruzeci de ani și a cârmuit Biserica cinci ani.

Sfântul Grigorie de Nazians reprezintă simbolul științei teologice și al contemplării înalte. Este primul dintre Părinții bisericești care folosește termenul de teologie. El dorește să se unească cu Dumnezeu, adică cu Adevărul absolut, printr-o cunoaștere directă și sigură.

Sfântul Grigorie de Nazians vorbește despre stadiile care duc la descoperirea adevărului dumnezeiesc; acestea sunt: Vechiul Testament, Noul Testament și Biserica.

Experiența crescândă a adevărului poate fi atinsă, spune Grigorie de Nazians, dincolo de litera Scripturii, unde se află frumosul ascuns.

Teologul poate pătrunde dincolo de litera Scripturii, înaintând din adânc în adânc, ajungând să perceapă “frumosul ascuns” și să simtă nemărginitul adevăr dumnezeiesc.

Această căutare a Sfântului Grigorie de a deveni el însuși un teolog desăvârșit a făcut ca Biserica să-i recunoască meritul, numindu-l “Teologul”. A viețuit pe pământ optzeci de ani și a păstorit Biserica din Constantinopol doisprezece ani.

În diversitatea rugăciunilor euharistice existente în Biserica primelor secole, meritul Sfântului Ioan Gură de Aur și al Sfântului Vasile cel Mare îl constituie faptul de a structura unitatea cultului Bisericii în jurul Sfintei Liturghii, aceasta devenind astfel o coloană infinită a unității Bisericii de atunci și până la sfârșitul veacului pentru întreaga Ortodoxie.

Cu rugăciunile acestor trei ierarhi, Hristoase Dumnezeul nostru, și cu ale tuturor sfinților surpă și risipește ridicările eresurilor; și pe noi în unire și pașnică așezare ne păzește și ne învrednicește de împărăția Ta cea cerească, că binecuvântat ești în vecii vecilor. Amin.

ÎNDREPTAR DE VIAȚĂ CREȘTINĂ

După mărturia Sfântului Meletie Mărturisitorul, creștinul este ispitit de diavolul din opt părți, și anume:

1. **De sus** ne ispitim când ne silim la nevointe și virtuți peste puterile noastre proprii. Adică post până la epuizare, osteneală peste măsura trupului, priveghere de toată noaptea și alte fapte bune la care abia ajung cei desăvârșiți.

2. **De jos** ne ispitim de diavoli prin moleșală și lenevire la lucrarea faptelor bune, slăbindu-ne astfel voința, rațiunea, mustrea conștiinței, bărbăția și stăruința în lupta cea duhovnicească.

3. **Din stânga** ne ispitesc diavolii prin patimi trupești de tot felul, prin beție, lăcomie, zgârcenie, mânie, ură, răzbunare și tot felul de răutăți trupești și sufletești. Se numesc așa pentru că vin direct de la diavolul și fiecare își dă ușor seama de cursele celui viclean.

4. **Din partea dreaptă** ne ispitesc diavolii prin patimi sufletești și raționale subțiri, greu de deslușit și foarte greu de cunoscut și biruit, cum sunt: mândria, trufia, părerea de sine, slava deșartă, osândirea altora, răzvrătirea minții, neascultarea, egoismul, eresurile, sectele, încrederea prea mare în mila lui Dumnezeu, cugetarea înaltă, hula, îndoiala, necredința, visurile, vedeniile, vrăjitoria etc. Aceste patimi, având la temelie mândria din care a căzut Lucifer în adânc, sunt foarte cu anevoie de cunoscut și tămăduit.

5. **Din față** ne ispitesc și ne tulbură diavolii cu năluca celor viitoare, adică ne aruncă în griji, în bănuieli asupra altora și în ostenele trupești peste puteri pentru "ziua de mâine", ca și cum Dumnezeu nu ne-ar purta de grijă în toată viața. Cei ispitiți de aceste gânduri adună averi pentru bătrânețe, se ostenesc numai pentru viața aceasta, se tem că nu vor avea ce mânca și ce bea, își avortează copiii, spunând că nu vor avea cu ce-i hrăni, se ceartă pentru averi, sunt foarte zgârciți și iubitori de bani, nu fac milostenie și sunt egoiști.

6. **Din spate** ne ispitesc diavolii cu aducerile aminte ale păcatelor și patimilor care ne-au stăpânit în tinerețe, îndemnându-ne să le facem din nou. Că ne aduc aminte diavolii de persoanele cu care am păcătuit, de locul în care am greșit, de pricinile

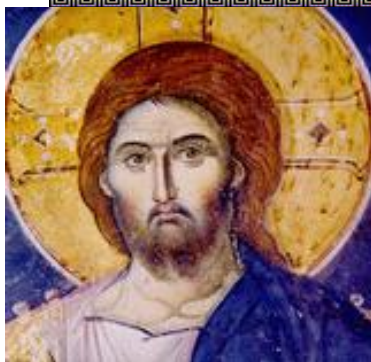
păcatelor care ne-au stăpânit. Ne aduc aminte de cei cu care am fost certați, de cuvintele cu care ne-au supărat, ca să începem din nou a-i urî; ne aduc aminte de păcatele trupești pe care le-am făcut, de fetele care ne-au smintit, de beții și alte răutăți din trecut, îmboldindu-ne voința să cădem în aceleași păcate de care cu greu ne-am izbăvit.

7. **Dinlăuntru**, adică din inimă, ne ispitesc vrăjmașii cei nevăzuți cu toate patimile care stăpânesc inima, precum: mânia, răutatea, pofta, răzbunarea, împietrirea, zavistia, mândria și celelalte, cum spune Domnul: "Iar ce iese din gură, iese din inimă, și acestea spurcă pe om. Căci din inimă ies gândurile cele rele, uciderile, desfrânările, mărturiile mincinoase, hulele..." (Matei 15, 18-19). De aceea și proorocul David se ruga, zicând: "Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeule, și Duh drept înnoiește întru cele dinăuntru ale mele" (Psalm 50, 11).

8. **Din afară** ne ispitesc și ne biruiesc diavolii prin cele cinci simțuri, care sunt ferestrele sufletului. Mai ales prin vedere, prin auzire și prin limbă. Despre ispitele ce intră în inimă prin simțuri auzim pe proorocul Isaia, zicând: "Doamne, a intrat moartea prin ferestrele noastre". Despre ochi zice Mântuitorul: "Cela ce caută spre femeie spre a o pofti pe ea, iată, a preacurvit cu dânsa întru inima sa" (Matei 5, 28). Iar despre limbă auzim pe apostolul Iacob, zicând: "De nu greșește cineva în cuvânt acesta este bărbat desăvârșit, puternic a-și înfrâna și tot trupul" (Iacob 3, 2).

Iată, dar, că din toate părțile aruncă satană săgețile ispitelor asupra noastră, căutând să ne rănească prin păcate și să ne tragă în pierzare: Noi, însă, suntem datori să ne mărturisim toate cugetele cele rele la duhovnic și să alungăm de la noi ispitele diavolului cu rugăciunea, cu postul, cu smerenia, cu păzirea minții și cu citirea cărților sfinte. Iar dacă, totuși, săgețile ispitelor nu se îndepărtează de la noi este semn că rădăcinile patimilor sunt vii în mintea noastră. Este semn că încă nu ne-am spovedit curat gândurile și a odrăslit păcatul în noi. În acest caz este nevoie de mai fierbinte rugăciune, cu lacrimi și post, până nu pune păcatul stăpânire pe noi.

EVANGHELIA ZILEI,

a cananiencii (Matei 15, 21-28).

A plecat Iisus în părțile Tirului și ale Sidonului. Și iată o femeie cananeiancă, din acele ținuturi, ieșind striga, zicând: Miluiește-mă, Doamne, Fiul lui David! Fiica mea este rău chinuită de demon (v 21-22).

Îl vedem din nou pe Mântuitorul mergând prin ținuturile din afara Iudeii, și asta ne face să ne punem întrebarea: De ce i-a oprit pe ucenici să meargă în aceste teritorii ale păgânilor? (Mat 10, 5). Răspunsul îl găsim tot în paginile Sfintei Scripturi, la Evanghelia scrisă de Luca în capitolul 15, unde vedem că Domnul face lămuriri despre ceea ce spurcă pe om (v 11), și tot așa procedează și cu Petru când îl trimite la Corneliu, păgân de altfel, însă numai după ce are descoperirea că nimic nu este spurcat (Fapte 10, 15). Așadar, Domnul, după ce se îndreptățește, arătând că nimic nu este spurcat înaintea Lui, merge să se facă cunoscut și neamurilor, nu numai iudeilor.

Și iată o femeie, păgână, din acele locuri striga: *Miluiește-mă, Doamne, Fiul lui David! Fiica mea este rău chinuită de demon (v 22)*. Vedem că ea nu strigă ca Domnul să aibă milă de fiica ei, ci femeia spune: *Miluiește-mă*, pentru că știe că fiica ei nu-și dă seama de grozăvia bolii și tot greul îl duce ea ca mama, dar nu primește nici un răspuns de la Domnul (v 23). Dar ea nu se lasă cu toate că vede că nu este băgată în seamă și strigă în continuare, ceea ce îi face pe ucenici să îi vină în ajutor (v 23), dacă putem să îi spunem așa. Tot așa, și noi de multe ori face un lucru numai să scăpăm de gura celui care ni-l cere insistent, fie părinți, șefi, prieteni sau chiar preot. Dar nici de această dată ea nu e ajutată, dar mai mult, primește un răspuns, care pe mulți ne-ar fi făcut să ne întoarcem acasă (v 24). Dar pe când ar fi trebuit să plece, în urma acestor refuzuri ale lui Iisus, primite personal, sau prin ucenicii Lui, ea totuși nu deznădăjduiește, prinde mai mult curaj și vine în fața Domnului și spune: *Doamne, ajută-mă! (v 25)*. Și ca o ultimă încercare Domnul îi spune: *Nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci câinilor (v 26)*. Iar ea ce a zis? Poate că a strigat la El și l-a întrebat cum îndrăznește să o facă câine? Sau poate, că așa o răsplătește, cu astfel de cuvinte, după ce s-a prosternat în fața Lui? Dar nu a făcut așa ceva, ci a zis cu voce plânsă: *Da, Doamne, dar și câinii mănâncă din fărâmurile care cad de la masa stăpânilor lor (v 27)*.

Ai văzut înțelepciunea femeii, că nici nu a îndrăznit să-L contrazică, nici n-au durut-o laudele aduse altora și nici n-a revoltat-o ocara? Ai văzut ce suflet tare? Hristos îi spune: *Nu este bine*, iar ea răspunde: *Da Doamne!* Hristos îi numește pe iudei *copii*, iar ea *domni*; Hristos a numit-o *câine*, iar ea și-a adăugat și ce fac câinii. Iar ca răsplată la toată smerenia și credința ei, Domnul Hristos îi răspunde: *O, femeie, mare este credința ta! Fie ție precum voiești! (v 28)*.

De câte ori nu ne-am întrebat despre cei din jurul nostru care suferă, cum se poate una ca aceasta, că deși sunt credincioși și se roagă lui Dumnezeu cu credință, merg regulat la slujbele Bisericii, fac milostenie, nu vorbesc urât, nu sunt bețivi sau fumători, *până când va mai îngădui Bunul Dumnezeu necazul lor, sau până când vor mai rezista ei, în smerenia lor*, și nu se vor lepăda de Domnul, așa cum a fost îndemnat Iov să facă (Iov 2, 9). Dar înțelegem din această pericopă că sunt două categorii de oameni: unii care se recunosc păcătoși, și acceptă orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu, fie și mustrare, știind că au să se folosească de pe urma cuvintelor Lui, pentru că Domnul orice ar voi pentru noi, *este bine*, iar o altă categorie de oameni, este cea a acelor care deși se cred drepti și cinstiți, totuși nu pot accepta ca Domnul să le prelungească așteptarea, amânarea sau chiar refuzul împlinirii rugăciunii, și toate astea spre binele lor.

S-a pus odată întrebarea: Ce oameni au cele mai lungi mâini? Unii au spus că negrii ar avea cele mai lungi mâini, alții ca popoarele din Răsărit, alții, că hoții de buzunare. Între răspunsuri a fost însă și unul ciudat care zicea așa: Eu cred că mâinile cele mai lungi le au oamenii care se roagă lui Dumnezeu din toată inima, pentru că mâinile acestor oameni ajung până la cer și iau de acolo, prin rugăciune, tot ce le trebuie.

Nu uitați folosul aceste evanghelii, că numai stăruința și credința pot face ca rugăciunea să fie împlinită, o rugăciune făcută prin îngenunchere în fața Domnului, pentru că numai atunci poți veni în fața Cuiva când nu ai nimic de ascuns față de El. Amin.

VIAȚA ÎN PAROHIE

Dumnezeu s-a supărat pe mine sau eu pe Dumnezeu ?

Dumnezeu s-a supărat pe mine! Cu siguranță, mă gândesc, că se va simți bine să-I spun cât sunt de josnică, de rea, de neputincioasă și că dacă chiar vrea să se simtă El bine, îi spun că eu nu pot să-L înțeleg dacă nu va vrea să se mai uite spre mine și va uita pe veci că exist. Ce trist, Dumnezeu nu mai vrea să fie Dumnezeul meu și gata!

Ce trist; și mergeam așa tensionată din curtea bisericii. Unde să aflu alin pentru sufletul meu ? Unde? Nici nu-mi dau seama, de ce în Biserică toate trăirile au fost oarecum mai presus de închipuirea minții omenești, ieșind prin îmbulzeala celor pe care ar trebui să-i iubesc ca să fiu împlinită, mă simt sufocată, mă simt neputincioasă, slăbită chiar.

Oare așa simt și alții? N-am putere să-i întreb și nici vreme. De ce atunci am putere și timp pentru zbuciumul sufletesc, când de abia mă târăsc spre cotețul găinilor să văd de au cenușă sau mâncare sau apă. Ce trist! Dumnezeu s-a supărat pe mine pentru că eu mă simt rău...Îl acuz și-L întreb din nou dacă-I place să mă vadă așa sau dacă așteaptă să mă audă învinovățându-mă de vreo vină în care nici eu nu cred. Dumnezeu m-a părăsit! Cu ce drept, dacă pretinde că mă iubește? Așa ar trebui să fac și eu cu cei pe care pretind măcar uneori că-i iubesc? Să-i părăsesc?

De fapt asta am și făcut m-am îndepărtat de cei pe care mi se poruncise să-i iubesc. Nu mai pot vedea lucrul mâinilor Lui. De ce? Am obosit în întrebările fără răspunsuri, plauzibile pentru starea pe care o aveam și decid să amân puțin frământarea; măcar până aduc niște grăunțe pentru păsări. Că să răzbun puțin gândurile năpraznice le chem: "pipili, pipili!", "piu! piu! piu!". Și ca din pământ apar din toate părțile puzderie de păsări cu aripile deschise în grabă chiuind de bucurie.

Mânate de foame par totuși că vor să se înalțe spre cer; bucuria lor reprezintă mulțumirea și slava pe care o aduc Lui Dumnezeu pentru binecuvântarea primită. Dar acum încep și să cred că sunt josnică; eu nu I-am mulțumit pentru bucuriile cerești. Da, chiar așa e! Concluzia: Dumnezeu nu m-a părăsit! Nici nu i-am cerut iertare și m-a iertat și mi-a deschis ochii. Găinile

și curcile pe care le-am certat cândva, pentru că nu înțelegeau ce vreau de la ele, când le zoream să-mi facă cale sau pe care eram supărată uneori că nu vor să intre în coteț înainte de vreme, ca să am și eu timp de altecele, nu știu să țină mânie...și eu, eu m-am supărat pe Dumnezeul care mi-a făcut numai bine, care niciodată nu m-a supărat cu nimic? De ce? Pentru că am fost egoistă și n-am vrut să văd că eu L-am supărat și nici măcar nu aveam motiv. Nu știu cum m-am lăsat deodată să mă copleșească tristețea și nervii și nici n-am vrut să mă împotrivesc.

Dar ca Dumnezeu nu e nimeni, El nu e ca omul și nu va fi în veci!

Apoi mare e taina ascultării chiar și făcută cu multă mâhnire și cu sufletul apăsător de păcate și patimi: prin grija de găini Dumnezeu m-a eliberat de o povară și acum sunt bucuroasă – Dumnezeu ne iubește pe toți, acum îi voi putea privi cu seninătate pe toți cei ce se numesc lucrul Mâinilor Sale.

"Pentru ce te-ai mâniat și pentru ce ți s-a posomorât fața? Nu-i așa? Dacă faci bine, vei fi bine primit; dar dacă faci rău, păcatul pânzește la ușă; dorința lui se ține după tine, dar tu să-l stăpânești" (Geneza 4, 6-7).

MĂRGĂRITARE PENTRU SUFLET...

De ce nu vii?

Costache Ioanid

"De ce nu vii de pe cărări străine
să-Mi cazi la piept ca un copil iertat?
Eu n-am fugit, când numai pentru tine,
ca Isaac am fost pe rug urcat.

Mai mult de-atât, ce jertfă de iubire?
și cui i-ar da mai mult de-atât prin gând:
Un fiu pierdut să râdă în neștire
și-un Dumnezeu să cheme lăcrimând?...

De ce nu vii cât încă sunt aproape?
de ce te-ascunzi cât încă te mai chem?
De ce nu simți lumina Mea pe pleoape
și Harul Meu, în ceasul tău suprem?

De ce nu vrei să fii cu Mine-n slavă,
să colindăm alături ceru-ntreg?
Din flori de Rai, din veșnica dumbravă,
cu mâna Mea cununa să-ți aleg!

De ce nu vii tu, suflet nehotarnic,
cât încă pot Mântuitor sa-ți fiu?
Când vei striga, va fi atunci zadarnic,
vei plânge-amar, dar poate prea târziu!

Mai mult de-atât, ce jertfă de iubire?
și cui i-ar da mai mult de-atât prin gând:
Un fiu pierdut să rădă în neștire
și-un Dumnezeu să cheme lăcrimând?"

DIN ÎNVĂȚĂTURILE SFINȚILOR PĂRIȚI

NE VORBEȘTE PĂRINTELE CLEOPA

Toate darurile Preasfintei Fecioare Maria au
atras mult asupra ei mila și îndurarea lui Dumnezeu.
Dar care i-a fost ei mai mult ca toate pricină de slavă și
de înălțare duhovnicească? Care credeți că a fost cel
mai mare dar al Maicii Domnului?

Oare fecioria sau înțelepciunea sau sfințenia sau
priceperea sau alte multe și nenumărate daruri pe care le
avea?

Da, frații mei! Într-adevar, Preasfânta Fecioară
Maria a fost împodobită de Dumnezeu cu toate darurile
cele duhovnicești. Însă darul cel mai mare care i-a fost
ei pricină de slavă și de cinste negrăită a fost darul
smereniei. Fără de acest dar, toate celelalte daruri nu i-
ar fi fost de nici un folos.

Smerenia a fost pricina de slavă și de cinste
Preacuratei Fecioare Maria, mai mult decât toate
darurile pe care le avea. Pentru smerenia ei, după
mărturia Sfântului Duh, Domnul a căutat spre smerenia
roabei Sale și a ridicat-o la atâta slavă și cinste, spre a fi
lăudată în cer de toate oștile cerești, și pe pământ
fericită de toate neamurile.

Smerenia a fost cea dintâi pricină de înălțare și
slavă pentru toți sfinții lui Dumnezeu. Smerenia a
înălțat pe Avraam și l-a făcut pe el prieten al lui
Dumnezeu și tată al multor neamuri, căci se socotea pe
sine a fi pământ și cenușă. Smerenia l-a înălțat pe Iosif
și l-a făcut pe el mai mare peste țara Egiptului.

Smerenia l-a făcut pe Moise cel gângav la limbă,
povătuitor și legiuitor peste tot poporul lui Israel.

Căci se socotea pe sine nevrednic de această
slujbă și ruga pe Dumnezeu să trimită pe altul la
scoaterea lui Israel din robia Egiptului.

Smerenia l-a arătat pe David a fi după inima lui
Dumnezeu, căci se socotea pe sine vierme și nu om. Cu
smerenia a stralucit marele Daniil proorocul, cei trei
tineri, marele prooroc Isaia și mai mult decât toți,
dumnezeiescul Ioan Botezatorul, care nu se socotea pe
sine vrednic de a dezlega cureaua încălțăminteii lui
Hristos și care, pentru adâncimea smereniei lui, s-a
învrednicit a fi martorul cel mai apropiat al Sfintei
Treimi la Iordan și de a se numi de Însuși Hristos, cel
mai mare om născut din femeie.

Iar dacă acești sfinți mari ai lui Dumnezeu au
arătat smerenie mare, apoi cine poate să înțeleagă câtă
adâncime de smerenie a fost în inima Preasfintei
Fecioare Maria, care, auzind și înțelegând de la
Arhanghelul Gavriil că va zamisli de la Duhul Sfânt și
va naște pe Fiul lui Dumnezeu, nu s-a înălțat cu inima
sa, ci cu mare smerenie, socotindu-se pe sine o simplă
roabă, a zis: Iată roaba Domnului. Fie mie după
cuvântul tău!

Aici cu adevărat a luat plinire cuvântul Scripturii
care zice: Cine se va smeri pe sine, va fi înălțat. Iar
Sfântul Efrem Sirul zice că: "În inima adâncă se va
înălța Dumnezeu".

Părintele Ilie Cleopa

(continuare în numărul 8)

PLANTE DIN GRADINA DOMNULUI

Denumire științifică:
Anthriscus cerefolium Fam.
Umbelliferae.

Denumiri populare:
asmătuc, asmătuchi, asmatile,
atmatuchi, asmatuc, cherval,
hasmaciuca, hasmatuchi,
hasmaciuc, hiasma, turburea,

turburea.

În tradiția populară: Cultivată pe alocuri pentru cerințe culinare, frunzele se foloseau la salată sau condiment.

Lăstarii se foloseau contra bolilor de piele. Ceaiul din lăstari floriferi se ia ca stimulent, diuretic. Se mai lua pentru hemoragii uterine.

Compoziție chimică: ulei eteric 0,03% compus din glicozidul apiina, metilcavicol, osmorizol, asmarizol, uleiuri grase, substanțe amare, vitamine B, C, săruri minerale, etc.

Acțiune farmaceutică: antiinflamator, tonic, cicatrizant, rezolutiv.

Mod de preparare: se face un ceai din 2 lingurițe de plantă care se vor pune la 250 ml apă clocotită. Se acoperă pentru 10 minute, după care se strecoară. Se pot consuma 2 căni pe zi. Se poate folosi durate lungi fără efecte secundare nedorite.

În cazul în care se va folosi extern se va folosi cantitate dublă de plantă. Se poate face și cremă în care în 100 g grăsime (untură de porc, unt, vaselină, lanolină, etc.) se va fierbe pe baia de apă 50 g de plantă mărunțită timp de 3 ore. Se strecoară și în cazul în care se dorește ca să fie mai consistentă se va adăuga și ceară de albine 20 g sau chiar mai mult dacă se va dori o cremă mai consistentă.

Se poate folosi la următoarele afecțiuni: afecțiuni oftalmologice (comprese căldute pe ochii închiși), amenoree, blefarită, constipație, cuperoza, eczeme, faringite, galactagog (crește cantitatea de lapte la tinerele mame), herpes, hidropizie, hemoroizi, inflamarea pleoapelor, înțepături de insecte, litiaze, leziuni iritante, prurit, retenții urinare, ulceratii faringiene și bucale, stomatite. Se poate folosi și în combinații cu alte plante medicinale.

Fructele se folosesc și ele la boli de piele, afecțiuni oculare, cuperoză. Sucul proaspăt este bun pentru afecțiuni oculare, punându-se direct în ochi.

LOCURI BINECUVÂNTATE...

Biserica Sf. Trei Ierarhi din Iași

Pe o veche și pitorească stradă ieșeană, nu departe de Curtea Domnească, în Ulița Domnească (actualul Bulevard Ștefan cel Mare) Iașul păstrează o adevărată comoară a arhitecturii românești. Se înalță aici biserica Trei Ierarhi, o biserică ce "nu-i chip s-o descrii cu limba sau cu pana", după cum o descria turcul Evlia Celebi.

Ctitorie a fericitului domnitor destoinic al Moldovei vreme de 20 ani, Vasile Lupu, a fost construită între anii 1635-1639. Finalizarea bisericii a notat-o ctitorul în placă de piatră, în limba slavonă, pe fața sudică a bisericii: "S-a sfințit cu mâna arhiepiscopului Varlaam la (1639) mai 6."

Tablourile erau "aidoma cu niște ființe însuflețite", picturi ca la Trei Ierarhi se găseau mai rar: "asemenea zugrăveli împodobite, numai la Atena, în templul divinului Platon, dacă se mai găsesc."

Locașul e înconjurat de un zid ca o cetate, un turn pătrat la intrare cu "un orologiu și clopote mari". Exteriorul îmbină modele orientale, geometrice din Georgia și Armenia. Stilul renascentist se îmbină armonios cu cel baroc.

Aici și-au găsit odihna alături de ctitori voievodul Dimitrie Cantemir și primul domn al Țării Românești, Al I Cuza. Nișele în care se află osemintele se găsesc în pereții laterali ai pronaosului.

Socotită catedrală mitropolitană, pe vremuri aici au luat ființă colegiul Vasile Lupu, temelia viitoarei Academii Domnești și o tiparniță unde se imprimă Mărturia ortodoxă și Cazania mitropolitului Varlaam. Timp de o vreme o importanță și mai mare o capătă biserica prin aducerea moaștelor Sfintei Paraschiva, ocrotitoarea Moldovei.

Cu o vechime de mai bine de 350 de ani biserica a devenit o autentică vatră de cultură și spiritualitate.

Pagina micului creștin

Cele Patru Piersici

Odată, un țăran a vrut să-i încerce pe cei patru fii ai săi. I-a chemat dimineața la el și i-a dat fiecăruia câte o piersică. A plecat apoi la câmp, lăsându-i să-și vadă de treburile și să-și împartă ziua cum cred ei de cuviință. Seara însă, când s-a întors, i-a chemat pe toți patru în tindă și l-a întrebat pe cel mai mare:

- Spune-mi, ce-ai făcut cu piersica ta ?

- Ce să fac, tătucă, am mâncat-o și-ți mulțumesc. A fost tare bună. Am luat, apoi, sămburele, l-am plantat în spatele casei, am udat locul și nădăjduiesc să crească acolo un piersic frumos și roditor.

- Bine ai făcut, băiatul tatii, sunt sigur că tu o să ajungi un bun gospodar. Dar tu, îi zise celui de-al doilea, ce-ai făcut cu piersica ta ?

- Am mâncat-o. A fost atât de bună, coaptă și fragedă ...

- Și apoi ?

- Păi, am aruncat sămburele și m-am dus la mama să-i mai cer câteva, că tare bune erau.

- Fiule, zise atunci omul cu întristare în glas, ai grijă să nu ajungi un om lacom că *“lacomul mai mult pierde și leneșul mai mult aleargă”*. Dar ție ți-a plăcut piersica, a fost bună ? - l-a întrebat țăranul și pe cel de-al treilea fiu al său.

- Nu știu.

- Cum nu știi, da' ce-ai făcut cu ea ?

- Am vândut-o. M-am dus cu ea în târg și am dat-o cu zece bani. Uite-i!

- Fiule, tu sigur o să ajungi mare negustor, dar ai grijă că nu toate sunt de vânzare în viață; mai ales, nu ceea ce ai primit de la părinți.

În sfârșit, țăranul l-a întrebat și pe ultimul băiat, cel mai mic dintre toți.

- Dar ție ți-a plăcut piersica ?

- Nici eu nu știu, tătucă.

- Cum, și tu ai vândut-o ?

- Nu, tată. Eu m-am dus în vizită la prietenul meu de peste drum, care e bolnav, și i-am dus-o lui. S-a bucurat mult pentru ea și mi-a mulțumit din suflet.

Cu lacrimi în ochi, tatăl și-a luat copilașul pe genunchi și i-a spus:

- Nu știu ce te vei face tu în viață, dar știu că, indiferent ce drum vei urma, vei fi un bun creștin și asta e tot ce contează.

“Lăsați copiii să vină la Mine!”
Sfânta Scriptură

PELERINUL – este o revistă editată de Cercul studenților „Acasă cu tinerii creștini” și se adresează tuturor oamenilor credincioși.

Conținutul articolelor este realizat de:

Ovidiu Ciobotă, Raluca Ciobotă, Ionuț Nacu, Dan Nisipeanu,
Olimpia Burian, Mirela Stanciu

Pentru informații, anunțuri și sugestii ne puteți
contacta pe adresa:

Redacția „Pelerinul”

Sibiu, cod 550200 str. Nicolae Teclu nr. 41, ap. 3

e-mail: revistapelerinul@yahoo.com

Telefon: 0728-179693, 0752-803304